

Azhwargal Kanda Thirumalin Avataram - 2

Thiruvaimozhiyum Thirumalin Thiruavataramum Part 1 Avatar 1-4

Thiruvaimozhi composed by **Nammazhwar**, is a monumental work of 1,102 devotional verses forming a part of the **Nalayira Divya Prabandham**, the sacred Tamil Veda of the **Sri Vaishnava** tradition. Thiruvaimozhi is considered equivalent to sama Vedam.

"Thiruvaimozhi" means "sacred words expressed by mouth," and the text expresses the soul's intense yearning for union with **Lord Narayana (Vishnu)** through deep **bhakti (devotion)** and philosophical insight rooted in **Visishtadwaita Vedanta**. Structured into ten hundreds (centums), each comprising ten decades, the work moves through a spiritual journey—beginning with surrender and realization of the Lord as the only refuge, progressing through emotional longing, separation, and mystical union. Nammazhwar often adopts the voice of a devoted woman (Nayika) separated from her divine lover, highlighting the intimate love between the Jiva (soul) and the Paramatma (God). The Lord's divine qualities, His temple forms (archa), incarnations, and accessibility are celebrated throughout. The later portions of Thiruvaimozhi reflect blissful union, fulfillment, and complete surrender. Rich in poetic beauty and theological depth, it is recited with reverence in temples, especially during festivals, and remains a central text for Sri Vaishnavas. Throughout Nammazhwar sings several songs on Sriman Narayana's Dasavataram. We will now enjoy the pasurams as sung by Nammazhwar on Dasavataram in the same order of the Avatharams.

Matsya Avatara (3 pasurams 1.88, 2.8.5, 5.1.10)

1. 1.8.8

AnAn An Ayan **mInOdu** Enamum

thAn AnAn ennil thAnAya sangE

ஆனான் ஆன் ஆயன் மீனோடு ஏனமும்
தான் ஆனான் என்னில் தான் ஆய சங்கே

Emperuman, who descended as Krishna—a cowherd naturally inclined to protect cows—also took divine forms such as the fish, boar, and many others. These incarnations reveal the countless and most distinct ways in which he manifests himself. The **conch (śaṅkha)** symbolizes both **infinity** and **deep attachment**. When understood as a symbol of attachment, Azhwar is expressing that **out of his boundless love and attachment toward me**, the Lord assumed various forms like the fish and the boar, solely for my protection and upliftment.

2. 2.8.5

OvAth thuyar piRavi utpada maRRu evvevaiyum
mUvAth thani mudhalAy mUvalgum kAvalOn
mAvAgi AmaiyAy **mInAgi** mAnidamAm
dhEvAdhi dhEva perumAn en thlrththanE

ஓவாத் துயர் பிறவி உத்பாத மற்றும் எவ்வெய்வையும்
மூவாத் தனி முதலாய் மூவுலகும் காவலோன்
மாவாகி ஆமையாய் **மீனாகி** மானிடமாம்
தேவாதி தேவை பெருமான் என் தீர்த்தனே

Azhwar praises the Lord who takes countless incarnations—like the fish (Matsya), the tortoise (Koorma), the boar (Varaha), the man (Krishna, Rama)—all out of compassion and attachment to protect the worlds and relieve the souls from the endless cycle of sorrowful births.

3. 5.1.10

AnAn ALudaiyAn enRu ahdhE koNdugandhu vandhu

thAnE in aruL seydhU ennai muRRavum thAn AnAn

mInAy AmaiyumAy narasingamumAyk kuRaLAy

kAnAr EnamumAyk kaRkiyAm innam kArvaNnanE

ஆனான் ஆளுடையான் என்று அதே கொண்டு கண்டு வந்து
தானே இன்அருள் செய்து என்னை முற்றவும் தான் ஆனான்
மீனாய் ஆமையுமாய் நரசிங்கமுமாய் குறளாய்
கானார் ஏனமுமாய் கற்கியாம் இன்னம் கார்வண்ணனே

Empruman, upon recognizing me as "his servant," accepted me on that very basis, came on his own accord, showered his special grace, and completely made me his. He has taken many forms—as a fish, as a tortoise, as

Nrusimha, as the dwarf Vamana, as the boar, and as Kalki—and yet, he is still the dark-hued (kar-vannan) Krishna, ever eager to protect and uplift his devotees.

2. Koorma Avatar (15 Pasurams 1.6.6, 1.7.9, 3.4.9, 3.8.1, 4.7.5, 4.91, 5.1.10, 5.6.5, 5.10.10, 6.2.3, 7.2.5, 7.4.2, 8.1.1, 9.2.11,)

1. 1.6.6

amudham amaragatku Indha

nimir sudar Azhi **nedumAl**

amudhilum ARRa iniyan

nimir thirai nIL kadalAnE

அமுதம் அமரர்கட்கு ஈந்த
நிமிர் சுடர் ஆழி நெடுமால்
அமுதிலும் ஆற்ற இனியன்
நிமிர் திரை நீள் கடலானே

He who gave nectar (amrutham) to the celestial beings (Amarar), He, the tall, radiant, chakra-bearing supreme Lord (Nedumal, Even sweeter than that nectar is, He who is the vast, deep ocean with rising waves.

2. 1.7.9

amarar muzhu mudhal Agiya Adhiyai

amararkku amudhu Indha Ayar kozhundhai

amara azhumbath thuzhAvi en Avi

amarath thazhuviRRu ini agalumO?

அமரர் முழு முதல் ஆகிய ஆதியை

அமரர்க்கு அமுது ஈந்த ஆயர் கொழுந்தை

அமர அழும்பத் துழாவி என் ஆவி

அமரத் தழுவிற்று இனி அகலும்மோ?

Once my Atma, having examined various truths, became firmly resolved to exist solely for Emperuman and embraced him—he who is the sustainer, controller, and refuge of the eternal Nithyasuris, their revered leader, the **one who bestowed nectar upon the devas**, and who stands as the head of the cowherd clan—can there ever be a question of separation from him? Having united with such a supreme and all-sustaining Lord, separation is not just impossible—it is inconceivable.

3. 3.4.9

kaNNanai mAyan thannai **kadal kadaindhu amudham koNda**

aNNalai achchudhanai ananthanai ananthan than mEl

naNNi nanguRaiginRAnai gyAlam uNdumizhndha mAlai

eNNumARu aRiya mAttEn yAvaiyum yavarumthane

கண்ணனை மாயன் தன்னை கடல் கடைந்து அமுதம் கொண்ட

அண்ணலை அச்சுதனை அனந்தனை அனந்தன் தன் மேல்
நண்ணி நன்கு உறைகின்றானை ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த மாலை
எண்ணுமாறு அறிய மாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே

I am unable to comprehend the true nature of **Kannan (Krishna)**, the wondrous Emperuman, **the one who churned the ocean and retrieved the nectar**, the Supreme who never lets go (Achyuta), who rests on **Ananta (Adhishesha)**,

Who has firmly and gloriously settled upon him, who swallowed the worlds and then brought them forth again— He is everything, and He is everyone, beyond all estimation or grasp.

4. 3.8.1

mudiyAnE! mUvulagum thozhudhEththum slr
adiyanE! **Azhkadalaik kadaindhAy!** puLLUr
kodiyAnE! koNdal vaNNA! aNdatthumbaril
nediyAnE! enRu kidakkum en nenjame

முடியானே! மூவுலகம் தொழுதேத்தும் சீர்

அடியானே! ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்! புள்ளூர்

கொடியானே! கொண்டல் வண்ணா! அண்டத்தும்பரில்

நெடியானே! என்று கிடக்கும் என் நெஞ்சமே

O Lord crowned in majesty, whose crown signifies your supreme rule over both the spiritual and material realms! O one whose divine feet, possessing all the ideal qualities of a perfect refuge, are sought after and praised by all the worlds! O you who came to the aid of the devas by churning the deep ocean! O Lord who bears **Periya Thiruvadi (Garudazhwar)** as both your vehicle and your banner—so that your devotees may behold you from afar and rejoice! O one

whose form is like a dark, rain-laden cloud! O exalted leader of the **Nithyasuris**, the eternal residents of **Paramapadham**! My heart, overwhelmed and weakened by longing, remains still, absorbed in constant meditation on these divine qualities.

5. 4.7.5

appanE adal AzhiyAnE **Azh kadalaik kadaindha**

thuppanE un thOLgaL nAngum kaNdidak kUDungol enRu

eppozhudhum kaNNa nlr koNdu Avi thuvarendhu thuvarendhu

ipposhudhE vandhidAy enRu EzhaiyEn nOkkuvanE

அப்பனே! அடலாழியானே! ஆழ்கடலைக் கடைந்த

துப்பனே! உன் தோள்கள் நான்கும் காண்டிற்கக் கூடுங்கொல் என்று

எப்பொழுதும் கண்ண நீர் கொண்டு ஆவி துவைந்து துவைந்து

இப்பொழுதே வந்திடாய் என்று ஏழையேன் நோக்குவனே

Oh, mighty one who wields the fierce discus! O pure one **who churned the deep ocean**! I constantly long, wondering, “Will I ever get to behold your four divine shoulders?” Tears flow from my eyes without end, and my life dries up, again and again, in separation. Helplessly, I gaze in desperation, pleading, “Please come to me now, at this very moment!”

6. 4.9.1

naNNAdhAr muRuvalippa nalluRRAr karaindhEnga

eNNArAth thuyar viLaikkum ivai enna ulagiyaRkai

kaNNALA! kadal kadaindhAy! un kazhaRkE varum parisu?

thaNNAvAdhadiyEnaip paNi kaNdAy sAmARE

நண்ணாதார் முருவலிப்ப நல்உற்றார் கரைந்தேங்க

எண்ணாராத் துயர் விளைக்கும் இவை என்ன உலகியற்கை

கண்ணாளா! கடல் கடைந்தாய்! உன் கழற்கே வரும் பரிசு?

தண்ணாவாதடியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாதே

Those who are distant (from you) smile in pride, While those who are devoted to you melt in sorrow and anguish. What kind of worldly justice is this, that produces such immeasurable suffering? Oh Lord with beautiful eyes! Oh, the one who churned the ocean! Is this the reward given to one who has surrendered at your feet? O eternal Lord! Please accept me—this lowly, unworthy self—as your servant and grant me the service of your cool, divine feet.

7. 5.1.10

AnAn ALudaiyAn enRu ahdhE koNdugandhu vandhu

thAnE in aruL seydhU ennai muRRavum thAn AnAn

mInAy AmaiyumAy narasingamumAyk kuRaLAy

kAnAr EnamumAyk kaRkiyAm innam kArvaNNanE

ஆனான் ஆளுடையான் என்று அதே கொண்டு கண்டு வந்து

தானே இன்அருள் செய்து என்னை முற்றவும் தான் ஆனான்

மீனாய் ஆமையும்ாய் நரசிங்கமுமாய் குறளாய்

கானார் ஏனமுமாய் கற்கியாம் இன்னம் கார்வண்ணனே

Empruman, upon recognizing me as "his servant," accepted me on that very basis, came on his own accord, showered his special grace, and completely made me his. He has taken many forms—as a fish, as a tortoise, as

Nrusimha, as the dwarf Vamana, as the boar, and as Kalki—and yet, he is still the dark-hued (kar-vannan) Krishna, ever eager to protect and uplift his devotees.

8. 5.6.5

thiRambAmal maN kAkkinREn yAnE ennum

thiRambAmal malai eduththEnE ennum

thiRambAmal asuraraik konREnE ennum

thiRam kAtti anRu aivaraik kAththEnE ennum

thiRambAmal kadal kadaindhEnE ennum

thiRambAdha kadal vaNNan ERak kolO?

thiRambAdha ulagaththIrkken sollugEn?

thiRambAdhen thirumagaL eydhinavE

திரம்பாமல் மண் காக்கினேன் யானே எனும்

திரம்பாமல் மலை எடுத்தேன் எனும்

திரம்பாமல் அசுரரைக் கொன்றேன் எனும்

திரம் காட்டி அன்று ஐவரைக் காத்தேன் எனும்

திரம்பாமல் கடல் கடைந்தேன் எனும்

திரம்பாத கடல்வண்ணன் ஏறக்கொலோ?

திரம்பாத உலகத்தீர்க்கள்கென் சொல்கேன்?

திரம்பாதென் திருமகள் ஏதினவே

The Lord declares with firm conviction, “I unwaveringly protected the earth,” “I steadily lifted the mountain,” “I fearlessly destroyed the asuras,” “I saved the five Pandavas without hesitation,” and “**I churned the ocean tirelessly**”—revealing his resolute and compassionate nature through each divine act. Yet now, this very same Lord, the one of deep ocean-hued complexion and unshakable will, seems unmoved by my suffering. How strange it is that he who never wavers appears indifferent! What can I even say to the people of this world who believe in his steadfastness? After all, it is this very quality—his unwavering nature—that won him the eternal companionship of **Thirumaga! (Laksmi)** herself.

9. 5.10.10

kUdi nIraik kadaindha ARum amudham dhEvar uNNa

asurarai vIdum vaNNangaLE seydhU pOna viththagamum

Udu pukkenadhAviyai urukki uNdiduginRa nin thannai

nAdum vaNNam sollAy nachchu nAgaNaiyAnE

கூடி நீரைக் கடைந்த ஆரும் அமுதம் தேவர் உண்ண

அசுரரை வீடும் வண்ணங்களே செய்து போன வித்தகமும்

ஊடு புகுந்த என் ஆவியை உருக்கி உண்டுகின்ற நின் தன்னை

நாடும் வண்ணம் சொல்லாய் நச்சு நாகணையானே

You, the wondrous one reclining on the serpent bed, once churned the vast ocean with great effort and cunningly ensured that the nectar was consumed by the **Devas**, while skillfully deceiving and discarding the **Asuras**. Such was your cleverness and divine play. But now, having entered into the depths of my soul, you melt it with your presence and consume it entirely, enjoying it as your own. O Lord! Won't you reveal to me the way to truly know and speak of your glories? You, who reside upon **Adhishesha**, have captivated my very being—how can I possibly describe the way you have taken hold of me?

10. 6.2.3

pOy irundhu nin puLLuvam aRiyAdhavarkku urai nambI! nin seyYa

vAy irum kaniyum kaNgALum viparIdham in nAL

vEy irum thadam thOLinAr iththiruvArUL peRuvAr yavar kol?

mA irum **kadalaik kadaindha perumAnAIE**

போயிருந்து நின் புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு உரை நம்பீ! நின் செவ்வ

வாய் இரும் கனியும் கண்களும் விபரீதம் இன்னாள்

வேய் இரும் தடம் தோளினார் இத்திருவருள் பெறுவார் யவர் கொல்?

மா இரும் கடலைக் கடைந்த பெருமானாலே

You who are complete should leave and stay where those who don't know your mischief exist and tell them those words; your reddish fruit like best lips and eyes are causing pain nowadays [to us]. Who are those having shoulders which are like tall, well rounded bamboo shoots, who have the mercy of you to make your heart go crazy and praise you who churned the deep, vast ocean?

11. 7.2.5

sindhikkum thisaikkum thERum kai kUppum thiruvarangaththullaY ennum
vandhikkum AngE mazhaik kaN nlr malga vandhidAy enRenRE mayangum
andhip pOdhavuNan udal idandhAnE! alai **kadal kadaindha AramudhE!**
sandhiththun charaNam sArvadhE valiththa thaiyalai maiyal seydhAnE

சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேரும் கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்
வந்திக்கும் அங்கே மழைக்கண் நீர் மல்க வந்திடாய் என்றென்றே மயங்கும்
அந்திப் போது அவுணன் உடல் இடந்தானே! **அலைக்கடல் கடைந்த ஆரமுதே!**
சந்தித்துன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையலை மையல் செய்தானே

At all times—when thinking deeply, in every direction, even while riding in a chariot—my hands naturally come together in prayer, uttering, "Oh Lord who resides in Srirangam!" I yearn and call out for you to come before me, with tears welling up like rainfall in my eyes, completely overwhelmed by longing. You are the One who, at dusk, tore open the body of the asura (Hiranyakashipu), and **who churned the boundless ocean to yield the divine nectar!** You are the Supreme Nectar Yourself! You caused such overpowering love and confusion in the virtuous lady who became attached to you, just by seeking refuge at your divine feet.

12. 7.4.2

ARu malaikku edhirndhOdum oli ara
vURusulAy malai thEykkum oli kadal
mARu suzhanRu azhaikkinRa oli appan
sARu pada amudham koNda nAnRE

ஆறு மலைக்கு எதிர்த்து ஓடும் ஒலி அற
ஊறுசலாய் மலைத் தேக்கும் ஒலி – கடல்
மாறு சுழன்று அழைக்கின்ற ஒலி – அப்பன்
சாறு பட அமுதம் கொண்ட நான்தே!

When the rivers flowed swiftly, crashing noiselessly against the mountains, and the streams from the hills rushed down with a roaring sound, when the ocean too was stirred and roared in turmoil as it was churned—on that very day, the compassionate **Lord obtained the divine nectar (amrutham) by churning the ocean**, purely for the benefit of the world.

13. 8.1.1

dhEvimAr AvAr thirumagaL Bhoomi Eva maRRamarar AtcheyvAr
mEviya ulavam mUnRavai Atchi vEnduvENDuruvam nin uruvam
pAviyEn unnai aduginRa kamalakkaNNadhu Or pavaLa vAy maNiyE!
AviyE! amudhE! **alai kadal kadaindha appanE!** kANumARaruLAY

தேவிமார் ஆவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரர் ஆட்செய்வார்
மேவிய உலகம் மூன்றைவை ஆட்சி வேண்டுவேன்துருவம் நின் உருவம்
பாவியேன் உன்னை அடுகின்ற கமலக்கண்ணது ஓர் பவள வாய்மணியே!
ஆவியே! அமுதே! அலை கடல் கடைந்த அப்பனே! காணுமாறருளாய்

Your divine consorts include Sri Mahalakshmi, Bhoomi Devi, and the other celestial beings who serve you. The form that rules over all three worlds—the heavens, earth, and the netherworld—is indeed your divine form. I, a sinner, surrender unto you. You are the one with lotus-like eyes and coral-like lips, the radiant gem! You are my very life, the nectar of immortality, and the Lord who compassionately **churned the turbulent ocean**. Please bless me with your divine vision.

14. 9.2.11

kUvudhal varudhal seydhidAy enRu **kurai kadal kadaindhavan thannai**
mEvi nangamarndha viyan punal porunal vazhudhinAdan satakOpan
nAviyal pAdal AyiraththuLLum ivaiyum Or paththum vallArgaL
Ovudhal inRi ulaga mUnRaLandhAn adiyiNai uLLaththOrvArE

கூவுதல் வருதல் செய்திடாய் என்று குறை கடல் கடைந்தவன் தன்னை
மேவி நன்கமர்ந்த வியன் புனல் பொருநல் வழுதிநாதன் சடகோபன்
நாவியல் பாடல் ஆயிரத்துள்ளும் இவையும் ஓர் பத்தும் வல்லார்கள்
ஓவுதல் இன்றி உலக மூன்றளந்தான் அடியினை உள்ளத்தோர் வாறே

Azhwār, addressing SarvESvara **who churned the roaring ocean**, pleaded,
“Either summon me to your presence or come to me,” yearning deeply for His
grace and sustaining himself through that longing. Azhwār, the revered leader
of Thiruvazhudhinādu—richly nourished by the sacred Porunal
(ThAmirabharaNi) river—composed a thousand pāsuras flowing from his
divine tongue. Among them, those who master this particular decad will be
blessed to eternally relish, within their hearts, the divine feet of SarvESvara,
the Lord who majestically measured the three worlds.

15. 10.10.7

kOla malarp pAvaikku anbAgiya en anbEyO neela varai iraNdu piRai kavvi
nimirndhadhoppa kOla varAgam onRAy nilam kOttidaik koNda endhAy! neelak
kadal kadaindhAy! unnaip peRRu inip pOkkuvanO tamil

கோல மலர்ப் பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ!

நீல வரை இரண்டு பிறை கவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப

கோல வராகம் ஒன்றாய் நிலம் கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய்!

நீலக் கடல் கடைந்தாய்! உன்னைப் பெற்றே இனிப் போக்குவனோ?

O my beloved, who is dearly loved by the beautiful Lakshmi seated on a lovely flower!. O my Lord! You assumed the charming form of a Varaha (boar), Whose appearance was like two crescent moons biting into a dark blue mountain and rising high, to lift the Earth (Bhoomi Devi) that had sunk into the netherworld. You also **churned the deep, blue ocean!** Now that I have attained you, will I ever lose you again?

3. Varaha Avatar (10 Pasurams 1.8.8, 1.9.2, 2.3.5, 5.1.10, 5.7.6, 6.6.5, 7.4.3, 7.5.5, 8.1.2, 10.10.7)

1. 1.8.8

1. AnAn An Ayan mInOdu Enamum

thAn AnAn ennil thAnAya sangE

ஆனான் ஆன் ஆயன் மீனோடு ஏனமும்

தான் ஆனான் என்னில் தான் ஆய சங்கே

Emperumān, who descended as Krishna—a cowherd naturally inclined to protect cows—also took divine forms such as the fish, boar, and many others.

These incarnations reveal the countless and most distinct ways in which he manifests himself. The **conch (śaṅkha)** symbolizes both **infinity** and **deep attachment**. When understood as a symbol of attachment, Azhwar is expressing that **out of his boundless love and attachment toward me**, the Lord assumed various forms like the fish and the boar, solely for my protection and upliftment.

2. 1.9.2

sUzhal palapala vallAn thollai am kAlaththu ulagai
kEzhal onRu Agi idandha kEsavan ennudai amman
vEzha maruppai osiththAn viNNavarkku eNNal ariyAn
Azha nedum kadal sErndhAn avan en arugalilAnE

சூழல் பலபல வல்லான் தொல்லை அம் காலத்து உலகைக்
கேழல் ஒன்று ஆகி இடந்த கேசவன் என்னுடை அம்மான்
வேழ மருப்பை ஒசித்தான் விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்
ஆழ நெடுங் கடல் சேர்ந்தான் அவன் என் அருகவிலானே

My Lord, Keshava, who is capable of performing many divine deeds, once **assumed the form of a boar and lifted the ancient, beautiful Earth**. He broke the tusk of an elephant (in another incarnation) and is beyond the comprehension of even the celestial beings. He has now merged into the vast deep ocean — but, alas, He is not near me!

3. 2.3.5

ini yAr gyAnangaLAl edukkal ezhAdha endhAy!
kanivAr vlttu inbamE! en kadal padaA amudhE!

thaniyEn vAzh mudhalE! pozhil Ezhum **Enam** onRAy
nuni Ar kOttil vaiththAy un pAdham sErndhEnE

இனி யார் ஞானங்களால் எடுக்கல் எழாத் எந்தாய்!
கனிவார் வீட்டு இன்பமே! என் கடல் படா அமுதே!
தனியேன் வாழ் முதலே! பொழில் ஏழும் ஏனம் ஒன்றாய்
நுனி ஆர் கோட்டில் வைத்தாய் உன் பாதம் சேர்ந்தேனே

O my Lord! Who else can attain You through mere knowledge, since You are beyond even the grasp of wisdom? You are the very bliss of the divine abode where compassion flows endlessly. You are the immeasurable nectar I long for, the source and sustenance of my lonely life. You once **took the form of a mighty boar and retrieved the seven worlds on your gleaming tusk**. And now — I have reached Your lotus feet.

4. 5.1.10

AnAn ALudaiyAn enRu ahdhE koNdugandhu vandhu
thAnE in aruL seydhU ennai muRRavum thAn AnAn
mInAy AmaiyumAy narasingamumAyk kuRaLAy
kAnAr **EnamumAyk** kaRkiyAm innam kArvaNNanE

அனான் ஆளுடையான் என்று அதுதே கொண்டு கந்து வந்து
தானே இன் அருள் செய்து என்னை முற்றவும் தான் ஆனான்
மீனாய் அமையுமாய் நரசிங்கமுமாய் குறளாய்
காணார் ஏனமுமாய் கற்கியாம் இன்னம் கார்வண்ணனே

Empruman, upon recognizing me as "his servant," accepted me on that very basis, came on his own accord, showered his special grace, and completely made me his. He has taken many forms—as a fish, as a tortoise, as

Nrusimha, as the dwarf Vamana, as the boar, and as Kalki—and yet, he is still the dark-hued (kār-vaṇṇaṇ) Krishna, ever eager to protect and uplift his devotees.

5. 5.7.6

EnamAy nilam kINda en appanE kaNNA! enRum ennai ALudai
vAna nAyaganE maNi mANikkach chudarE!
thEnamAm pozhil thaN sirIvaramangalaththavar kai thozha uRai
vAnamAmalaiyE adiyEn thozha vandharuLE

எனமாய் நிலம் கீண்ட என் அப்பனே கண்ணா!

என்றும் என்னை ஆளுடைய வான நாயகனே மணிமாணிக்கச் சுடரே!
தேன் அமாம் பொழில் தண் திருவண்மங்களத்தவர் கைதொழ உரை
வானமாமலையே! அடியேன் தொழ வந்தருளே.

O my Lord! You, who once assumed the form of a mighty boar (Varaha) and lifted the Earth to save her, and later appeared as Krishna, accepting my service and sustaining me through Your grace, Your divine words, as sweet and fulfilling as the bliss of Paramapadham, nourish my soul. You shine with the brilliance of a flawless ruby, eternally dwelling in the sacred city of Srivaramangala Nagar, adorned with cool mango groves dripping with honey, where devoted residents lovingly worship You. You, who manifest in a firm and boundless form like a great mountain—an abode of joy for the dwellers of Paramavyoma. Please, out of compassion, set aside that majestic, unreachable stance, and come near—so that I, Your humble servant, may lovingly serve You.

6. 6.6.5

paNbudai vEdham payandha paranukku
maNpurai **vaiyam idandha varAgarku**
theNpunaRpalli em dhEva pirAnukku en
kaNpunai kOdhai izhandhadhu kaRpE

பண்புடைய வேதம் பயந்த பரனுக்கு,
மண்புரை வையம் இடந்த வராகற்கு,
தென்புனற்பள்ளி எம் தேவபிரானுக்கு, என்
கண்புனை கோதை இழந்தது கற்பே.

The Supreme Lord—who revealed the Vedas, those noble scriptures that truthfully shine light on His divine nature and attributes, who assumed the form of Varaha and uplifted the vast, earth-laden world— now reclines in the clear waters of the causal ocean, ever contemplating the protection of the universe. To that Lord, who is the eternal benefactor not only to us but also to Brahma and all beings, my daughter—adorned with a garland that enchants the eyes of all who behold her—has lost her worldly discernment, consumed by her love and surrender to Him.

7. 7.4.3

nAnRila Ezh maNNum thAnaththavE pinnum
nAnRila Ezh malai thAnaththavE pinnum
nAnRila Ezh kadal thAnaththavE **appan**
UnRi idandhu eyiRRil koNda nALE

நான்றில ஏழ் மண்ணும் தானத்தவே பின்னும்
நான்றில ஏழ் மலை தானத்தவே பின்னும்

நான்றில ஏழ் கடல் தானத்தவே அப்பன்
ஊன்றி இடந்து எயிற்றில் கொண்ட நாளே

During the great deluge, when the earth was submerged, the Supreme Lord—the gracious benefactor—entered the cosmic shell, dug the earth out, and lifted it upon His divine tusk. By His divine act, the seven continents were firmly re-established in their rightful places, without shifting. The seven great mountains became deeply rooted, unshaken in their original locations. The seven vast oceans returned to their boundaries, remaining still, without overflowing their shores.

8. 7.5.5

sUzhalgaL sindhikkil mAyan kazhal anRich chUzhvarO?
Azhap perum punal thannuL azhundhiya gyAlaththai
thAzhap padAmal than pAl oru kOttidaith thAn koNda
kEzhal thiru uru AyiRRuk kEttum uNarndhumE

சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழல் அன்றிச் சூழ்வரோ?
ஆழப் பெரும் புனல் தன்னுள் அழுந்திய ஞாலத்தை
தாழப் படாமல் தன் பால் ஒரு கோட்டிடைத்தான் கொண்ட
கேழல் திரு உரு ஆயிற்றுக் கேட்டும் உணர்ந்துமே

If we deeply reflect on all strategies and means (to be saved), can there be any path apart from surrendering at the feet of the wondrous Māyan (Supreme Lord)? When this vast earth sank into the deep, wide waters of the deluge, without letting it sink further or be destroyed, He assumed the divine form of a **wild boar (Varaha)** and **gently placed the earth within a corner of His body**, rescuing it. **Even after hearing and knowing all this**, is there any doubt? Should we not surrender to **His divine feet** alone?

9. 8.1.2

kANumARaruLAY enRenRE kalangik kaNNA nlr alamara vinaiyEn
 pENumAREllAm pENi nin peyarE pidhaRRumaRaruLenakkandhO!
 kANumARaruLAY kAguththA! kaNNA! thoNdanEn kaRpagak kaniyE!
 pENuvAramudhE! periya thadam punal sUzh **perunilam eduththa pErALA!**

காணுமாறு அருளாய் என்றென்றே கலங்கி கண்ணீர் அலமர வினையேன்
 பேணுமாறு எல்லாம் பேணி நின் பெயரேபிதற்றும் மாறு எனக்கெந்தோ!
 காணுமாறு அருளாய் காசுத்தா! கண்ணா! தொண்டனேன் கற்பகக் கனியே!
 பேணுவாரமுதே! பெரிய தடம் புனல் சூழ் பெருநிலம் எடுத்த பேராளா!

Always crying out, “Please show yourself to me!” in anguish, with tears streaming down my eyes, I, a sinner, am suffering. Desiring every means to reach you, I end up madly muttering only your name again and again! O Kaaguththā (KaNNā, Lord who drove Arjuna’s chariot)! O KaNNā! I am your humble servant, O wish-fulfilling Kalpaka fruit! O Nectar to those who seek you! O Great One who lifted the vast earth surrounded by mighty oceans!

10. 10.7

kOla malarp pAvaikku anbAgiya en anbEyO
 neela varai iraNdu piRai kavvi nimirndhadhoppa
kOla varAgam onRAY nilam kOttidaik koNda endhAy!
 neelak kadal kadaindhAy! unnaip peRRu inip pOkkuvanO

கோல மலர்ப் பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ!
 நீல வரை இரண்டு பிறை கவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப
 கோல வராகம் ஒன்றாய் நிலம் கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய்!
 நீலக் கடல் கடைந்தாய்! உன்னைப் பெற்றே இனிப் போக்குவனோ?

O my beloved, who is dearly loved by the beautiful Lakshmi seated on a lovely flower!. O my Lord! You assumed the charming form of a Varaha (boar), Whose appearance was like two crescent moons biting into a dark blue mountain and rising high, to lift the Earth (Bhoomi Devi) that had sunk into the netherworld. You also **churned the deep, blue ocean!** Now that I have attained you, will I ever lose you again?

4. Nrusimha Avatar

1	2.4.1	Narasinga
2	2.6.6	iranyanin agal marv keendavan
3	2.8.9	ingillaiyA enRu iraNiyan thUN pudaippa angappozhudhE avan vlyath thOnRiya en – singap pirAn perumai ArAyum slrmaiththE
4	2.9.8	Akkarakani
5	3.6.6	mUrththiyAych chIRRaththOdaruL peRRavan
6	4.8.7	Ari uruvai kilarndhu ezhundhu
7	5.1.10	Narsingan
8	5.6.5	Asurarai konren
9	5.8.6	Ariyere
10	5.8.7	Ariyere
11	7.2.2	vevvuyirththuyirththurugum
12	7.2.3	Asurar ellam uyir unda
13	7.2.5	Andhi podhu avunan udal idanthane
14	7.4.6	Keezhndhu pilandha singam
15	7.5.8	Iranian agathai mallal ari uruvai
16	7.6.11	Ari uruvagi avunanudal keenda
17	7.8.11	arivadiyiya arayai
18	7.10.3	Kolari
19	8.1.3	Avunan udal iru pilavakkai ugirunda venkadale
20	8.2.7	Mal ari
21	8.6.10	Ari

22	9.3.7	Singamadhagi , Vallugiral pilandhan
23	9.4.4	Arivadhari ariyagiya
24	9.4.5	Ariyaya ammanai
25	9.4.7	Marvagalam iru koorai nagarndhai, Narasingamadhaya uruve
26	9.9.1	Ariye
27	9.10.6	Avunan udal keendavan
28	10.6.4	Iraniyanai marvidanrha vattattran
29	10.6.10	Ariyagi Iraniyanai angkeendan

1. 2.4.1

Adi Adi agam karaindhu
isai pAdip pAdik kaNNIr malgi
engum nAdi nAdi **narasingA** enRu
vAdi vAdum iv vAL nudhale

ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து,
இசை பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி,
எங்கும் நாடி நாடி நரசிங்கா என்று,
வாடி வாடும் இவ் வாள் நுதலே

My daughter, with her radiant, shining forehead, roams about restlessly again and again— like a graceful dancer whose every move captivates the eyes, yet now driven by sorrow, unable to stay still. Her heart shattered in longing, she laments in many tunes, her eyes brimming and overflowing with tears.

Calling out "Nrusimha!"—the Lord who pervades all—she searches everywhere for Him. But as He does not appear, she grows weary, worn, and pale from the weight of her longing.

2. 2.6.6

unnaich chindhahi seydhun seydhun un nedu mA mozhi isai pAdi Adi – en
munnaith thlvinaigal muzhu vEr arindhanan yAn
unnaich chindhaiyinAl igazhndha **iraNiyan agal mArvam kINda – en**
munnaik kOL ariyE! mudiyAdhadhen enakkE

உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து உன் நெடு மா மொழி இசை பாடி ஆடி – என்
முன்னைத் தீவினைகள் முழு வேர் அறிந்தனன் யான்
உன்னைச் சிந்தையினால் இகழ்ந்த இரணியன் அகல் மார்வம் கீண்ட – என்
முன்னைக் கோளரியே முடியாதது என் எனக்கே

O Lord Nrusimha! You, who surpassed even the imagination of your devotee Prahlada, You appeared in an awe-inspiring form and effortlessly tore apart the broad chest of Hiranyakashipu, who had dared to blaspheme you with his wicked heart. Immersed in constant meditation on your divine attributes, I was drawn to sing the magnificent **Thiruvaimozhi**— rich in words that proclaim your glory, set to melodies that reflect your greatness, and danced with devotion that moved my entire being. Thus, with **my mind absorbed in contemplation, my speech filled with your praises, and my body expressing joy through dance**, I engaged all three faculties in your service. In doing so, the countless sins I had carried for ages—were destroyed, entirely uprooted and now, with such grace having entered my life—**what remains that I cannot attain?**

3. 2.8.9

engum uLan kaNNan enRa maganaik kAyndhu
ingillaiyA enRu iraNiyan thUN pudaippa

angappozhudhE avan vlyath thOnRiya en –
singap pirAn perumai ArAyum slrmaiththE

எங்கும் உளன் கண்ணன் என்ற மகனைக் காய்ந்து
இங்கில்லையா என்று இரணியன் தூண் புடைப்ப,
அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய என் –
சிங்கப் பிரான் பெருமை ஆராயும் சீர் மைத்தே.

When the asura Hiranyakashipu, burning with rage at his son Prahlada for saying

“Kaṇṇan (the Lord) is present everywhere,” challenged him and struck a pillar to test that claim, **at that very moment**, the Lord appeared in the form of **Nrusimha**, tore apart the asura, and proved His omnipresence. The greatness of my majestic Lord, who manifested in such a manner, is indeed a treasure trove of divine auspicious qualities, worthy of deep contemplation.

4. 2.9.8

ekkAlaththu endhaiyAy ennuL mannil – maRRu
ekkAlaththilum yAdhonRum vENdEn
mikkAr vEdha vimalar vizhungum – en
akkArak kaniyE ! unnai yAnE

எக்காலத்து எந்தையாய் என்னுள் மன்னில் – மற்று
எக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்
மிக்கார் வேத விமலர் விழுங்கும் – என்
அக்காரக் கனியே! உன்னை யானே.

You, who have become my eternal father and taken firm residence within me at all times — because of that, I do **not desire anything else at any time**. You are the sweet fruit (like pure sugar) that even the greatest and most pure sages — who have mastered and live by the Vedas — constantly meditate upon and immerse themselves in. **O Lord! It is only You that I long for.**

5. 3.6.6

thORRak kEdavai illavan udaiyAn avan oru mUrththiyAych
chIRRaththOdaruL peRRavan adik klzhp puga ninRa sengaNmAl
nARRath thORRach chuvai oli uRal Agi ninRa em vAnavar
ERRaiyE anRi maRRoruvarai yAn ilEn ezhumaikkumE

தோற்றக் கேடவை இல்லவன் உடையான்
அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீர்த்தொடருள் பெற்றவன்
அடிக்கீழ்ப் புக நின்ற செங்கண்மால்
நாற்றத் தோற்றச் சுவை ஒலி உறலாகி நின்ற எம் வானவர்
ஏற்றையே அன்றி மற்றொருவரை யான் இலேன் எழுமைக்குமே

The Supreme Lord (Emperuman) is unique — He appears and disappears at will, purely to uplift His devotees, yet remains untouched by birth and death like other beings. He is firmly established in the pramanas, the sacred and authentic scriptures. To bless Prahlada, He manifested in a most exceptional and awe-inspiring form — as **Nrusimha**, with **reddish eyes blazing with divine fury** toward Hiranyakashipu, and overflowing **with tender affection** toward His devotee. In this glorious form, He stood ready, allowing Prahlada to seek refuge beneath His lotus feet. Apart from this Lord — the one who governs all beings and who is the very essence behind **fragrance (Gandha), form (Rupa), taste (Rasa), sound (Sabda), and touch (Sparsha)**, the one who is enjoyed in

the same unsurpassed manner by both us and the Nithyasuris in the eternal realm — **there is no one else for me, now or in all of eternity.**

6. 4.8.7

kiLaroLiyAl kuRaivilla **ari uruvAyk kiLarndhezhundhu**
kiLaroLiya iraNiyanadhu agal mArbam kizhiththugandha
vaLaroLiya kanal Azhi valampuriyan maNi neela
vaLaroLiyAn kavarAdha vari vaLaiyAl kuRaivilamE

கிளரொளியால் குறைவில்லா அரி உருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து
கிளரொளிய இரணியனது அகல் மார்பம் கிழித்துகந்த
வளரொளிய கனலாழி வளம்புரியன் மணி நீல
வளரொளியான் கவராத வரி வளையால் குறைவிலமே.

He (the Lord) rose up in the form of **Nrusimha**, whose radiant brilliance was flawless, with that same blazing brilliance, He tore open the broad chest of the arrogant Hiranyakashipu and rejoiced. He holds the fiery chakra (disc) and the conch with spiraling beauty, and His dark blue form shines gloriously. Due to the divine bangles (bracelets) which He does not let slip away (symbolising His unwavering grip on devotees), we are without any deficiency — we are fully protected and fulfilled.

7. 5.1.10

AnAn ALudaiyAn enRu ahdhE koNdugandhu vandhu
thAnE in aruL seydhU ennai muRRavum thAn AnAn
mInAy AmaiyumAy narasingamumAyk kuRaLAy
kAnAr EnamumAyk kaRkiyAm innam kArvaNNanE

ஆனான் ஆளுடையான் என்று அதே கொண்டு கண்டு வந்து
தானே இன்அருள் செய்து என்னை முற்றவும் தான் ஆனான்
மீனாய் ஆமையும் ாய் நரசிங்கமுமாய் குறளாய்
கானார் ஏனமுமாய் கற்கியாம் இன்னம் கார்வண்ணனே

Empruman, upon recognizing me as "his servant," accepted me on that very basis, came on his own accord, showered his special grace, and completely made me his. He has taken many forms—as a fish, as a tortoise, as **Nrusimha**, as the dwarf Vamana, as the boar, and as Kalki—and yet, he is still the dark-hued (kar-vannan) Krishna, ever eager to protect and uplift his devotees.

8. 5.6.5

thiRambAmal maN kAkinREn yAnE ennum
thiRambAmal malai eduththEnE ennum
thiRambAmal **asuraraik konREnE** ennum
thiRam kAtti anRu aivaraik kAththEnE ennum
thiRambAmal kadal kadaindhEnE ennum
thiRambAdha kadal vaNNan ERak kolO?
thiRambAdha ulagaththIrkken sollugEn?
thiRambAdhen thirumagaL eydhinavE
திரம்பாமல் மண் காக்கினேன் யானே எனும்
திரம்பாமல் மலை எடுத்தேன் எனும்
திரம்பாமல் அசுரரைக் கொன்றேன் எனும்
திறம் காட்டி அன்று ஐவரைக் காத்தேன் எனும்
திரம்பாமல் கடல் கடைந்தேன் எனும்
திரம்பாத கடல்வண்ணன் ஏறக்கொலோ?
திரம்பாத உலகத்தீர்க்கள்கென் சொல்கேன்?
திரம்பாதென் திருமகள் ஏதினவே

The Lord declares with firm conviction, “I unwaveringly protected the earth,” “I steadily lifted the mountain,” “**I fearlessly destroyed the asuras**,” “I saved the five Pandavas without hesitation,” and “I churned the ocean tirelessly” — revealing his resolute and compassionate nature through each divine act. Yet now, this very same Lord, the one of deep ocean-hued complexion and unshakable will, seems unmoved by my suffering. How strange it is that he who never wavers appears indifferent! What can I even say to the people of this world who believe in his steadfastness? After all, it is this very quality—his unwavering nature—that won him the eternal companionship of Thirumaga! (Lakṣmī) herself.

9. 5.8.6

sUzh kaNdAy en thollai vinaiyai aRuththu un adi sErum
Uzh kaNdirundhE thUrAk kuzhi thUrththu enai nAL aganRiruppan
vAzh thol pugazhAr kudandhaik kidandhAy vAnOr kOmAnE!
yAzhin isaiyE amudhE aRivin payanE **ariyERE**

சூழ் கண்டாய் என் தொல்லை வினையை அறுத்து உன் அடி சேர்ந்தும்
உழ் கண்டிருந்தே தூரக் குழி தூர்த்து எனை நாள் அகன்றிருப்பன்
வாழ் தோல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய் வானோர் கோமானே!
யாழின் இசையே அமுதே அறிவின் பயனே **அறியேறே**.

You saw my entangling troubles and removed my sins by your feet’s grace.
Even while watching from afar, You pierced through the deep pit and granted
me life’s expansion. O Lord of the skies, the beloved of those who sing your
praises, You rested on the chest of Prahlada! The music of the lute is like
nectar, and the fruit of true wisdom — truly know this.

10. 5.8.7

ariyERE ennam poRchudarE sengatkarumugilE
eriyE pavaLak kunRE nAl thOL endhAy unadharuLE
piriyA adimai ennaik koNdAy kudandhaith thirumAlE
thariyEn ini un saraNam thandhu en sanmam kaLaiyAyE

அறியேறே என்னம் பொற்சுடரே செங்கட்கருமுகிலே
எரியே பவளக் குன்றே நால் தோல் என்றாய் உந்தருளே
பிரிய அடிமை என்னைக் கொண்டாய் குடந்தைத் திருமாலே
தரியேன் இனி உன் சரணம் தந்து என் சன்மம் களையாயே

The Supreme Lord shines with unmatched freedom, His fiery red eyes glowing intensely. His form, like a dark cloud, radiates the divine brilliance already described. Towering like a majestic ruby mountain with four broad shoulders, He graciously accepted me as His servant. Through my devoted words and actions, He bound me forever to His mercy. O Lord of Thirukkudandhai, who appears alongside Lakshmi, receiving my humble service, I cannot find peace apart from You. Seeing You as the ultimate protector together with Your divine consort fills me with unwavering devotion. Please grant me the shelter of Your holy feet and remove all ties to this physical body along with its lingering attachments.

11.7.2.2

en seyginRAy en thAmaraiK kaNNA ennum kaNNIr malga irukkum
en seygeN eRi nlrth thiruvarangaththAy ennum **vevvuyirththuyirththurugum**
mun seydhA vinaiyE mugappadAy ennum mugil vaNNA thaguvadhO ennum
mun seydhivvulagam uNdumizhndhaLandhAy en koLO mudiginRadhivatKE

என் செய்கின்றாய் என் தாமரைக் கண்ணா என்னும் கண்ணீர் மல்க இருக்கும்
என் செய்கேன் எறி நீர்த் திருவரங்கத்தாய் என்னும் வெவ்வுயர்த்துயிர்த்துறுகும்
முன் செய்த வினையே முகப்படாய் என்னும் முகில் வண்ணா தகுவதோ என்னும்
முன் செய்த இவ்வுலகமுண்டு மிழ்ந்தளந்தாய் என் கொலோ முடிகின்றதிவற்கே!

"I sit here with tears welling up in my eyes, asking, **What are You doing, O my lotus-eyed Lord?**' My soul burns and trembles, crying out, **What can I do, O Lord of Thiruvarangam amidst the floodwaters?**' I plead, '**O Lord of dark raincloud hue, must I suffer because of past karma?**' and finally, I wonder in despair, **You who swallowed, held, and measured this world—how will this suffering of mine ever end?**'"

This Pasuram is a moving outpouring from a soul crushed by sorrow and confusion. It reflects:

- **Longing and helplessness:** The speaker cries out to the Lord, unable to comprehend His silence.
- **Repentance:** They acknowledge past sins but plead not to be punished solely for them.
- **Surrender:** Despite the suffering, the speaker clings to the Lord who once measured the universe — asking, "How will this end?" — surrendering the outcome to Him.

12. 7.2.3

vatkilaL iRaiyum maNivaNNA! ennum vAnamE nOkkum maiyAkkum
utkudai asurar uyir eIlAm uNda oruvanE! ennum uLLurugum
katkilee unnaik kANumARaruLAY kAguththA! kaNNanE! ennum
thitkodi madhiL sUzh thiruvarangaththAy! ivaL thiRaththen seydhittAyE?

வட்கிலள் இறையும் மணிவண்ணா! என்னும்

வானமே நோக்கும் மையாக்கும்

உட்குடை அசுரர் உயிர் எல்லாம் உண்ட ஒருவனே! என்னும் உள்ளுருகும்

கட்கிலீ உன்னை காணுமாறருளாய் காகுத்தா! கண்ணனே! என்னும்

திட்கொடி மதில் சூழ் திருவரங்கத்தாய்! இவள் திறத்தேன் செய்திட்டாயே?

My daughter looks up at the sky and exclaims, O gem-hued Lord who swallowed even the smallest of beings like a vatkil fish!' —Her eyes are fixed, and she's dazed with love. She melts within saying, 'O Lord who devoured all the lives of the arrogant asuras in one act!' She cries out, 'O Kakusta (Rama)! O Krishna! Please bless me to see You!' O Lord of Srirangam, surrounded by mighty, firm ramparts! What have You done to this delicate girl of mine?"

13. 7.2.5

sindhikkum thisaikkum thERum kai kUppum thiruvarangaththuLLAy ennum
vandhikkum AngE mazhaik kaN nlr malga vandhidAy enRenRE mayangum
andhip pOdhavuNan udal idandhAnE! alai kadal kadaindha AramudhE!
sandhiththun charaNam sArvadhE valiththa thaiyalai maiyal seydhAnE

சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேரும் கை கூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்
வந்திக்கும் அங்கே மழைக் கண் நீர் மல்க வந்திடாய் என்றென்றே மயங்கும்
அந்திப் போதவுணன் உடல் இடந்தானே! அலைக் கடல் கடைந்த ஆரமுதே!
சந்தித்தும் சரணம் சார்வதே வளித்த தய்யலை மயல் செய்தானே!

"To whatever direction I turn my thoughts, wherever I look, I fold my hands and call out, 'O Lord of Thiruvarangam!' She keeps pleading tearfully, 'Please come to me with your cloud-like eyes shedding mercy!' O Lord who tore apart the body of the demon at dusk! O Nectar that emerged from the churning of the deep ocean! Though You have been encountered and worshipped, You

have captivated this gentle woman, making her long only to take refuge at
Your divine feet!"

14. 7.4.6

pOzhdhu melindha pun sekkaril vAn thisai
sUzhum ezhundhu udhirap punalA malai
klzhdhu piLandha singam oththadhAl appan
Azh thuyar seydhru asuraraik kollumARE

பொழுது மெலிந்த புன் செக்கரில் வான் திசை
சூழும் எழுந்து உதிரப்புனலா மலை
கீழ்த் து பிளந்த சிங்கம் ஒத்ததால் அப்பன்
ஆழ்துயர் செய்து அசுரைக் கொல்லுமாறே

Just like when the morning sun weakens and the reddish hue spreads across the sky, the mountain appears to rise and shed blood-like streams (in that red light), similarly, the Lord (Appan), in the form of a lion (singam), **tore apart the mountain-like body of Hiranyakashipu (the asura)**, and inflicted deep distress to destroy the asuras.

15. 7.5.8

sella uNarndhavar selvan than slr anRik kaRparO?
ellai ilAdha perum thavaththAl pala seymiRai
allal amararaich cheyyum **iraNiyan Agaththai**
mallal ari uruvAych cheydha mAyam aRindhume

செல்ல உணர்ந்தவர் செல்வன் தன் சீரன்று இக் கற்பரோ?
எல்லையிலாத பெரும் தவத்தால் பல செய்மிறை

அல்லல் அமரரைச் செய்யும் இரணியன் ஆகத்தை
மல்லல் அரி உருவாய் செய்த மாயம் அறிந்துமே

Can those who have gained true knowledge (sages and wise ones) glorify anything other than the qualities of the Supreme Lord (Selvan)? Even after performing limitless great penances and many noble deeds, Hiranyakashipu, who tormented the celestial beings, was finally destroyed — **his chest torn apart — by the Lord who took the fierce form of Nrusimha**. Even knowing this amazing divine act (mayam), can the wise praise anyone else?

16. 7.6.11

pukka ari uruvAy avuNan udal kINdugandha
sakkarach chelvan thannaik kurugUrch chatakOpan sonna
mikka Or AyiraththuL ivai paththum vallAravaraith
thokkup pallANDisaiththuk kavari seyvar EzhaiyarE

புக்க அரி உருவாய் அவுணன் உடல் கீண்டுதந்த
சக்கரச் செல்வன் தன்னைக் குறுகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
மிக்க ஓர் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் வல்லார் அவரைத்
தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வர் ஏழையரே

The One who entered in the form of a ferocious lion and joyfully tore apart the body of the demon (Hiranyakashipu), That Lord with the divine discus (Chakra), praised by Kurugur Satakopan (Nammazhwar), These ten verses among the glorious thousand, those who are able to recite them — Will be grouped among those who sing eternal praise (Pallandu) for Him and serve Him with victory fans (kavari). Those who do not — are indeed pitiable and lowly.

17. 7.8.11

Am vaNNam innadhonRenRu **aRivadhariya ariyai**
Am vaNNaththAl kurugUrch chatakOpan aRindhuraiththa
Am vaNNa oN thamizhgaL ivai AyiraththuL ippaththum
Am vaNNaththAl uraippAr amaindhAr thamakkenRaikkumE

ஆம் வண்ணம் இன்னதொன்றென்று அறிவதறிய அரியை
ஆம் வண்ணத்தால் குறுகூர்ச் சடகோபன் அறிந்துரைத்த
ஆம் வண்ண ஒண் தமிழ்கள் இவை ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஆம் வண்ணத்தால் உரைப்பார் அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே

The Lord, who is of a majestic (limitless) nature, is impossible to know by declaring "this is exactly how He is." Yet, with that same divine nature, Kurugur Satakopan (Nammazhwar) understood and spoke about Him. These beautiful Tamil verses (these ten) are from among that glorious thousand. Those who recite them in the same spirit and essence— They are indeed forever well-settled and blessed (in His eternal service).

18. 7.10.3

kUdungol? vaigalum gOvindhanai madhusUdhanaik **kOLariyai**
Adu paRavai misaik kaNdu kaithozhudhanRi avan uRaiyum
pAdum perum pugazh nAnmaRai vELviyaindhu ARangam panninar vAzh
nIdu pozhil thiruvARan viLai thozha vAykkungol? nichchalumE

கூடுங்கொல்? வைகலும் கோவிந்தனை மதுசூதனைக் கோளரியை
ஆடு பறவை மிசைக் கண்டு கைதொழுதன்றி அவன் உறையும்
பாடும் பெரும் புகழ் நான்மறை வேள்வியைந்து ஆரங்கம் பண்ணினர் வாழ்
நீடு பொழில் திருவாறன் விளை தொழ வாய்க்குங்கொல்? நிச்சலுமே

Will I always have the fortune (Is it destined for me?) to worship continuously in **Thiruvananthapuram**, the beautiful sacred place where: – The great Govindan, Madhusudhanan, the enemy of the demon horse (Kesi), – Is seen seated on Garuda (the king of birds), – And the people there, instead of doing anything else, bow down with folded hands to Him alone, – Where His glory is sung through the Vedas and five great sacrifices are offered, – And noble sages live performing rituals (Arangam) in praise of Him—
– Will I have the fortune to serve that land forever?

19. 8.1.3

eduththa pErALan nandhagOpanthan innuyirch chiruvanE! asOdhaikku
aduththa pErinbak kula viLangaLiRE! adiyenEn periya ammanE!
kaduththa pOr **avuNan udal iru piLavAk kai ugir ANda engadale!**
aduththadhOr uruvAy inRu nI vArAy enganE thERuvar umarE?

எடுத்த பேராளன் நந்தகோபந்தன் இன்னுயிர் சிசுவனே!

அசோதைக்கு அடுத்த பெரியன்பக் குல விளங்களிரே!

அடியனேன் பெரிய அம்மானே! கடுத்த போர் அவன் உடல் இரு பிளவாக கை உகிர்

ஆண்ட எங்கடலே! அடுத்ததோர் உருவாய் இன்று நீ வாராய் எங்கேன தெருவர்

உமரே?

O Nandagopa, the great lord who holds the **Nandaka sword**, O youthful divine child of life! You are the shining glory of the noble clan closest to the Almighty!
I am Your humble servant, O great lord! In the fierce battle, Your body was split into two parts and Your hands trembled, O Lord of the battlefield! As the second form (incarnation), today You have come;
O Lord, where will You appear on the streets?

20. 8.2.7

mAl ari kEsavan nAraNan slmAdhavan gOvindhan vaigundhan enRenRu
Olamida ennaip paNNi vittittu onRum uruvum suvadum kAttAn
Ela malark kuzhal annaimIrgAL! ennudaith thOzhiyargAL! en seygEn?
kalam pala senRum kANbadhANai ungaLOdu engaL idaiyillaiyE

மால் அரி கேசவன் நாரனன் சீமாதவன் கோவிந்தன் வைகுந்தன் என்றென்று
ஒளமிட என்னைப் பண்ணி விட்டிட்டு ஒன்றும் உருவும் சுவடும் காட்டான்
ஏல மலர் குழல் அண்ணைமீர்கள்! என்னுடையத் தோழியர்கள்! என் செய்கேன்?
கலம் பல சென்று காண்பதானை உங்களோடு எங்கள் இடையில்லையே

O Lord Kesava, Narayana, the supreme lord, Govinda, Vaikuntha-natha — You
created me shining forth in various names, yet you show no form or taste to
me. O beloved friends adorned with tender flower-like locks! My companions!
What can I do? Having traveled many ages, I find no distance or separation
between you and us.

21. 8.6.10

aRpudhan nArAyaNan ari vAmanan
niRpadhu mEvi iruppadhen nenjagam
naRpugazh vEdhiyar nAnmaRai ninRadhir
kaRpagach chOlaith thirukkadiththAnamE

அற்புதன் நாராயணன் அரி வாமனன்
நிறபது மேவி இருப்பதென் நெஞ்சகம்
நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றதிர்
கற்பகச் சொலைத்த திருக்கடித்தானமே

Wonderful Narayana, the **fierce** Vamana, Dwelling in my heart with unmatched greatness, praised by the noble Vedic scholars standing firm, the sacred holy place where the wish-fulfilling tree's word is revealed.

22. 9.3.7

Agam sEr **narasingam adhAgi** Or
Agam vaLLugirAl piLandhAn uRai
mAga vaigundham kANbadhaRku en manam
Egam eNNum irAp pagal inRiyE

அகம் சேர் நரசிங்கம் அதாகி ஓர்
அகம் வள்ளுங்களால் பிளந்தான் உறை
மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம்
ஏகம் எண்ணும் இராப்பகல் இன்றியே

The Lord who took the form of fierce Nrusimha and resides within the hearts of devotees, the one who tore open the demon's chest with His powerful claws— My mind longs only for the vision of His great abode, Vaikuntam, and thinks of nothing else, day and night, ceaselessly.

This beautiful verse expresses intense devotion and yearning. Azhwar's heart is fully fixed on attaining the divine vision of **Vaikuntam**, the supreme abode of Lord Vishnu. The Lord, as **Nrusimha**, who manifested in a fierce yet protective form to save Prahlada, now dwells within the devotee's own heart. The longing is so profound that the devotee's thoughts are one-pointed, without any distraction, day or night.

23. 9.4.4

uRuvadhu idhu enRu unakkAtpattu nin kaN
peRuvadhedhukol enRu pEdhaiyEn nenjam
maRugal seyyum vAnavar thAnavarkkenRum
aRivadhariya **ariyAya** ammAnE!

உறுவது இது என்று உனக்காட்சிப்பட்டு நின் கண்
பெறுவது எதுகொல் என்று பேதையேன் நெஞ்சம்
மறுகல் செய்யும் வானவர் தானவர்க்கென்றும்
அறிவதறிய **அரியாய** அம்மானே!

"This is the truth" — it becomes clearly visible to You, O Lord! But my foolish heart still wonders, "What will I gain from it?" You remain beyond comprehension, not only for me, But even for gods and demons who try to grasp You with wavering minds.

This verse is a **humble confession** of Azhwar posing as a devotee with spiritual immaturity. Although the **Lord reveals Himself clearly**, the devotee's **mind remains confused**, still asking "What is the benefit?" The Lord, **mysterious and beyond logic**, cannot be easily grasped even by **celestial beings or mighty demons**. Yet, out of His grace, He makes Himself known — not through intellect, but through **devotion**.

24. 9.4.5

ariyAya ammAnai amarar pirAnaip
periyAnaip piramanai mun padaiththAnai
varivAL aravin aNaip paLLikoLginRa
kariyAn kazhal kANak karudhum karuththE

அரியாய அம்மானை அமரர் பிராணைப்
பெரியானைப் பிரமனை முன்படைத்தானை
வரிவாள் அரவின் அணைப் பள்ளிகொள்ளின்ற
கரியான்கழல் காணக் கருதும் கருத்தே!

Emperuman, the Supreme Lord, is the one who **destroys the enemies** of His devotees and at the same time **delights the Nithyasuris**, the eternal beings who have no enemies at all. He is the **Primordial Creator**—it was He who first brought **Brahma into existence**. He now **mercifully reclines on the radiant, multi-striped serpent bed**, Adhishesha, full of divine splendor and might. My **intellect (karuththu)** is constantly and solely engaged in the **desire to behold His divine feet**.

25. 9.4.7

ugandhE unnai uLlum en uLLaththu agampAl
agandhAn amarndhE idangoNda amalA!
migundhAnavan mArvagalam iru kURA
nagandhAy narasingam adhAya uruvE

உகந்தே உன்னை உள்ளும் என் உள்ளத்து அகம் பால்
அகந்தான் அமர்ந்தே இடம் கொண்ட அமலா!
மிகந்தானவன் மார்வகலம் இருகூர
நகந்தாய் நரசிங்கம் அதாய உருவே!

O blemishless One (Amalā)! With joy I meditate upon You, and You entered my heart's inner space and lovingly stayed there. You, who delightfully took the fierce Nrusimha form,
To tear apart the vast chest of the overbearing demon — Such is Your glorious form!

This verse expresses the Azwar's **deeply personal relationship** with **Nrusimha**, the Lord who fearlessly protects. Though He is mighty enough to split a demon's chest, He gently **enters and dwells in the devotee's heart**, delighting in their love. The Azwar marvels at this **juxtaposition of ferocity and intimacy**, of being both the **destroyer of evil** and the **gentle indweller** of the soul.

26. 9.9.1

malligai kamazh thenRal IrumAlO!
vaN kuRinji isai thavarumAlO!
sel kadhira mAlaiyum mayakkumAlO!
sekkar nan mEgangaL sidhaikkumAlO!
alliyam thAmaraik kaNNan emmAn
AyargaLERariyERu emmAyOn
pulliya mulaigaLum thOLum koNdu
pugalidam aRigilam thamiyamAlO!

மல்லிகை கமழ் தென்றல் ஈருமாலோ!
வண் குறிஞ்சி இசை தவறும் ஆலோ!
செல் கதிர் மாலையும் மயக்கும் ஆலோ!
செக்கர் நன் மேகங்கள் சிதைக்கும் ஆலோ!
அல்லியம் தாமரைக் கண்ணன் எம்மான்
ஆயர்கள் ஏறு அரி ஏறு எம்மாயோன்
புல்லிய முலைகளும் தோளும் கொண்டு
புகலிடம் அறிகிலம் தமிழமாலோ!

The jasmine-scented breeze touches us — how stirring it is! The melodious sounds of the lush **kurinji** hills haunt us. The rays of the setting sun daze us crimson-tinged beautiful clouds confuse and scatter our hearts. Our Lord, with lotus-like eyes, the beloved of us all,

The noble bull among cowherds, and the majestic Nrusimha. After enjoying our budding breasts and shoulders, now leaves us lonely, without shelter — we know not where to turn!

27. 9.10.6

anbanAgum thana thAL adaindhArkkellAm
sembon Agaththu avuNan udal kINdavan
nanpon Eyndha madhiL sUzh thirukkaNNapuraththu
anban nALum thana meyyarkku meyyanE

அன்பனாகும் தனத் தாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம்
செம்பொன் ஆகத்து அவுணன் உடல் கீண்டவன்
நன்பொன் ஏய்ந்த மதில் சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அன்பன் நாளும் தன மெய்யர்க்கு மெய்யனே

He becomes a loving friend to all who surrender at His divine feet. He, who tore apart the demon's body, as if cleaving pure gold, dwells in the golden-fortified Thirukkannapuram.

For those who are truly devoted to Him, He is forever true and loving.

This verse beautifully blends the **fierce aspect of Nrusimha**, who destroyed the evil asura **Hiranyakashipu**, with His **tender love for His devotees**. The Lord is fearsome to the wicked but **deeply affectionate and dependable** to those who seek refuge in Him. He resides in **Thirukkannapuram**, a sacred place full of spiritual power, as the **abiding protector and beloved of His true devotees**.

28. 10.6.4

en enjaththu uL irundhu ingu irum thamizh nUl ivai mozhindhu
val nenjaththu **iraNiyanaI mArvu idandha vAttARRAn**

man anja pAradhaththup pANdavarkkAp padai thottAn
nal nenjE! nam perumAn namakku aruL thAn seyvAnE

என் நெஞ்சத்து உள் இருந்து இங்கு இரும் தமிழ் நூல் இவை மொழிந்து
வல் நெஞ்சத்து இரணியனை மார்வு இடந்த வாட்டாற்றான்
மன் அஞ்ச பாரதத்துப் பாண்டவர்க்காப் படை தொட்டான்
நல் நெஞ்சே! நம் பெருமான் நமக்கு அருள் தான் செய்வானே

Oh, heart which has attachment for Bhagavath vishayam! Emperuman, who plucked the heart of the hard-hearted Hiranya where his mind is present, is present in **ThiruvattAru**; He is our lord who created fear in all the kings by showing his partiality to take up arms during the **Mahabharatha** battle. Such Emperuman, remaining fixed in staying inside my heart and attracting it, as the propagator, mercifully spoke this **Thiruvaimozhi**, which is having imperceivable enjoyability, which is in the form of a great sastra in Tamil language, and was eager to do great favors for us.

This verse serves as both a **praise of the Lord** and a **glorification of Thiruvaimozhi** itself. **The Lord's deeds:** He is both **fierce** (ripping apart Hiranya's chest in Nrusimha avatara) and **gracious** (taking a radiant form to protect the Pandavas in Mahabharata).

- **His presence:** He resides in **ThiruvAttARu**, a beautiful Divya desam near the banks of rivers.
- **His speech through the Azwar:** Nammazhwar emphasizes that **this Thiruvaimozhi is not merely poetry**—it is a **divine sastra** in Tamil, **full of bliss**, and a **result of the Lord inspiring the heart**.
- **Call to the seekers:** The verse ends with a **call to action** — pursue this knowledge and experience as your **true wealth**, by **devotion and discipline**.

29. 10.6.10

piriyAdhu Atchey enRu piRappu aRaththu AL aRak koNdAn

ari Agi iraNiyanaI Agam kiNdAn anRu

periyArkku AtpattakAl peRAdha payan peRumARu

vari vAL vAy aravu aNai mEl vAttARRAn kAttinanE

பிரியாது ஆட்செய் என்று பிறப்பு அறுத்து ஆள் அறக் கொண்டான்
அரி ஆகி இரணியனை ஆகம் கீண்டான் அன்று
பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெறாத பயன் பெறுமாறு
வரி வான் வாய் அரவு அனை மேல் வாட்டாற்றான் காட்டினனே

The Lord told His devotee (Prahlada), “Rule without ever being separated from me,” and He accepted him completely, cutting off all future births (granting moksha). To fulfill this, He assumed the form of **Nrusimha** and tore open the body of Hiranyakashipu that day.

Even those who serve great kings wouldn’t attain the reward that Prahlada received! The Lord who rests gloriously on the serpent couch with radiant, striped hoods in **ThiruvAttARu** showed this to the world — the greatness of surrender and His boundless compassion. This verse celebrates how **the Lord goes to any extent to protect His devotees**. For the sake of Prahlada:

- He **assured unbroken sovereignty** (spiritual kingship) to him.
- He **destroyed the powerful asura**, demonstrating **bhakta Rakshana** (protection of devotees).
- He **granted moksha**, something not even accessible to those who serve worldly kings.
- He resides in **ThiruvAttARu**, radiating grace, still showing the glory of such divine protection.